BIBLIOTHÈQUE
NATIONALE
DU CAMBODGE
P.K_1
1942 (10)

ព្រះរាជបណ្ណាល័យកម្ពុជា

KAMBUJASURIYÂ

កម្ពុជសុរិយា

ជាទស្សនាវដ្ដីចេញផ្សាយពីព្រះរាជបណ្ណាល័យ មួយខែពីរក្បាល

ឆ្នាំគំរប់ ១៤ ភាគទី ១០

គណៈរដ្ឋមន្ត្រីនិងសម្ដេចសង្ឃនាយកទាំងពីរគណៈ
បានអនុញ្ញាតហើយ

ភ្នំពេញ
ការផ្សាយរបស់ព្រះរាជបណ្ណាល័យ
ព.ស. ២៤៨៥
គ.ស. ១៩៤២

បញ្ជីរឿង

ទំព័រ

១ — វិទ្យុធម្មទេសនា កណ្ឌទី ៤ ព្រះធម្មរក្ខិតឃោសនាគ ហ. ទៀវ អាចារ្យបង្រៀន សាលាបាលីជាន់ខ្ពស់សំរេច ៣

២ — លោកនេយ្យ ពាក្យកាព្យ របស់អ្នកឧកញ៉ាវង្សាសារពេជ្ញ (៦៨) (តមក) . . ១៣

៣ — អភិនវភាសិត ភាគទី ១ របស់លោកគ្រូអាចារ្យ អ៊ុក-ផា ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក (តមកនិងចប់) ១៦

៤ — ពង្សាវតារខេមរ ស្រង់យកពីគោលបារាំងផ្សេងៗក្នុងពង្សាវតារលោក (តមក) ២៥

៥ — ភូមិសាស្ត្រសង្ខេបនៃនានាប្រទេសៈ អំពីប្រទេសអារ៉ុប ២៩

រូបក្រៅរឿង

រូបព្រះពោធិសត្វអវលោកិតេស្វរៈ បែបរបនាប្រាសាទបាយ័ន (ព. ស. ១៧៤៣) ១

វិទ្យុធម្មទេសនាកណ្ឌទី ៤

ព្រះបាឡាត់ឃោសនាគ អាចារ្យសាលាបាលីជាន់ខ្ពស់ សំដែង

ថ្ងៃអង្គារ ៨ កើតខែចេត្រឆ្នាំម្សាញ់ត្រីស័ក ព. ស. ២៤៨៥ (៩-៣-៤២)

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស

សូមនមស្សការព្រះអរហំសម្មាសម្ពុទ្ធភគវន្តមុនីព្រមទាំងព្រះធម៌និងព្រះអរិយសង្ឃដោយសេចក្ដីគោរព ។

លំដាប់នេះនឹងសំដែងអំពីកំណើតនៃសេចក្ដីសុខជាសង្ខេបតាមកាលវេលា ដូចតទៅនេះ ។

សុខោ ពុទ្ធានមុប្បាទោ ការបានត្រាស់ដឹងឡើងនៃព្រះពុទ្ធគ្រប់ព្រះអង្គជាហេតុនាំឲ្យកើតសេចក្ដីសុខ (ជាច្រើនប្រការដល់សព្វសត្វក្នុងត្រៃលោក) ។

អធិប្បាយថា ក្នុងកាលណាមួយៗ, ដែលមានព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធបានត្រាស់ដឹងឡើង, កាលនោះសត្វមានចំនួនច្រើនឥតគណនារាប់មិនអស់ តែងបានជួបប្រទះនឹងប្រយោជន៍ សេចក្ដីសុខស្ងប់ដ៏ក្រៃលែង ។ ព្រោះព្រះអង្គឧប្បត្តិកើតឡើងទ្រង់ប្រកបដោយសិរីសម្បត្តិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់គួរស្ញើច ជាទីបូជារបស់ពួកជនជាមនុស្ស ហើយបរិបូរដោយចំណេះវិជ្ជាគ្រប់យ៉ាង ព្រមទាំងមានព្រះទ័យពេញព្រៀបដោយសេចក្ដីករុណា អាណិត

កាស្បូរទៅរកពួកសត្វទូទៅក្នុងត្រៃភពឥតរើសមុខ ៗ ព្រះពិជិតមារបរមគ្រូ ដែលទ្រង់បានចួបប្រទះនឹងសេចក្ដីសុខក្សេមខ្ពង់ខ្ពស់ផុតចំណោមមនុស្ស ដោយគោត្រត្រកូល ភពសម្បត្តិជាដើម ក៏ព្រោះតែកម្រៃបុណ្យ សេចក្ដីល្អដែលទ្រង់បានកសាងសន្សំទុកជាលំដាប់ជាតិតាំងមកដោយពិត ៗ

មហាការុណិកោ នាថោ ព្រះលោកនាថប្រកបដោយមហាករុណា គុណ ទោះព្រះអង្គបានសេចក្ដីសុខស្រួលដូចម្ដេច ក៏មិនទម្រេតឲ្យលក់ផក់ងប់ជាប់ព្រះទ័យឲ្យទាល់តែលង់តាំងគំនិតដល់ក្បួននឹក មិនឃើញការសុខទុក្ខរបស់ពួកសត្វដែលលិចលង់ក្នុងលោកសន្និវាសនេះទេ, ព្រះអង្គមិនព្រមសុខព្រះទ័យទទួលសោយសេចក្ដីសុខចំរើនជាផលសំណាងដែលបានមកតាំងនៅស៊ប់ក្នុងគណ្ដាប់ព្រះហស្ដរបស់ព្រះអង្គ តែមួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ. ទ្រង់ស៊ូលះបង់ប្រយោជន៍តាំងនោះចោលស្រឡះមិននឹកនា ខំប្រឹងបំពេញព្យាយាមទាល់តែបានសម្រេចប្រាជ្ញាពោធិញ្ញាណលើរតនបល្ល័ង្ក ព្រះអង្គបានទាំជាសត្ថនាយកៈ អ្នកដឹកនាំស្រោចស្រង់សត្វទាំងឡាយទូទៅក្នុងលោកឲ្យផុតពីសេចក្ដីទុក្ខលំបាកមាន កើត, ចាស់, ឈឺ, ស្លាប់ជាដើម (ដូចជាសំពៅធំធេង) ៗ

ចាប់ដើមតាំងពីព្រឹមថ្ងៃដែលទ្រង់បានត្រាស់ដឹងមកទាល់នឹងថ្ងៃដែលទ្រង់យាងត្រឡប់ពីដើមកែសខាងត្បូងដើមពោធិព្រឹក្ស មកគង់នៅក្រោមម្លប់ដើមជ្រៃ ជាខាងកើតដើមពោធិព្រឹក្សវិញ នៅក្នុងរវាងពី ៤១ ទៅ

ទល់នឹង ៤៦ ថ្ងៃ ។ តពីនោះមក ព្រះអរហំសម្ពុទ្ធ ស្ដេចយាងប្រកាសសាសនា ប្រទានឱវាទពាក្យប្រៀនប្រដៅណែនាំពួកសត្វមានមនុស្សនិងទេវតាជាដើម, ខំប្រឹងព្យាយាមសំដែងធម៌បំភ្លឺពន្យល់ច្បាប់គុណ, ទោស, ខុស, ត្រូវ ឲ្យសត្វយល់ឃើញពិតៗ ឥតរួញរានឹងសេចក្ដីនឿយព្រួយព្រះកាយពលក្នុងការប្រកាសច្បាប់ប្រយោជន៍ដល់សត្វទាំងនោះឡើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ប្រឹងបំពេញពុទ្ធកិច្ចគ្រប់គ្រាន់មិនមានចន្លោះ សមស័ក្តិព្រះអង្គជាសត្ថនាយក អ្នកដឹកនាំស្រោចស្រង់ជាទីពឹងពំនាក់អាស្រ័យនៃសត្វក្នុងត្រៃលោកមែនៗ ទាំងមានព្រះឥរិយាបថស្រគត់ស្រគំសមរម្យ, មានព្រះអធ្យាស្រ័យក៏ទន់ភ្លន់ស្មោះស្មើ ស្លូតត្រង់ទៅរកសត្វទូទៅ, គួរជាប់ចិត្តលួមឲ្យមនុស្សទេវតានិងសត្វគ្រប់ថ្នាក់ទាំងទាប- ខ្ពស់មានសេចក្ដីសង្ឃឹមកក់ក្ដៅចូលទៅជ្រកកោនក្រោមម្លប់ពោធិសម្ភារបានសម្រេចសន្តិសុខតាមច្បាប់ថា; ព្រះអង្គមានទំនងគួរឲ្យសត្វក្នុងសាកលលោកគោរពក្រាបសំពះយកតម្រាប់តាមដោយសេចក្ដីពេញចិត្តមិនបាច់បង្ខំ ។

ព្រះពុទ្ធគុណដែលរៀបរាប់ដោយសង្ខេបមកខាងលើនេះ បើពោលបំព្រួញឲ្យខ្លីងាយចំណាំជាងនោះមកទៀតថា: ព្រះអរហំសម្មាសម្ពុទ្ធជាបរមគ្រូ ទ្រង់មានព្រះទ័យស្អាត មិនប្រឡាក់ដោយបាបសេចក្ដីអាក្រក់ណាមួយ ហៅថា វិសុទ្ធិគុណ, ទ្រង់ខំប្រឹងបំពេញប្រយោជន៍ឲ្យសត្វបានទទួលសេចក្ដីសុខតាមគតិលោកគតិធម៌ស្មើៗគ្នា សមគួរដល់ភ័ព្វសំណាង

សត្វ មិនលាក់បិទប្រយោជន៍ទុកសម្ងំសោយសេចក្ដីសុខស្រួលតែមួយព្រះអង្គឡើយ ហៅថា ករុណាគុណ, ទ្រង់មានឧបាយដ៏ប្រពៃក្នុងការទូន្មានសត្វ ធ្វើសេចក្ដីជ្រៅឲ្យរាក់ កំបាំងឲ្យងាយយល់ងាយគិតជាដើម ហៅថា បញ្ញាគុណ ។ ដោយហេតុនេះទើបប្រាកដថាព្រះពុទ្ធគ្រប់ព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹងឡើងក្នុងលោក ជាហេតុនាំឲ្យបានសេចក្ដីសុខ (ដល់ពួកសត្វក្នុងត្រៃភព) ។

សេចក្ដីដែលសំដែងមកនេះ ជាគុណដែលមានក្នុងព្រះអង្គ ។

ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ធម៌ដែលព្រះភគវន្តសម្ពុទ្ធសំ-ដែងដោយប្រពៃ មានគុណអាចស្រោចស្រង់ពួកសត្វលោកដែលពេញចិត្តកាន់តាមឲ្យផុតអំពីទុក្ខទោស បានសេចក្ដីសុខស្រួលឃើញជាក់ច្បាស់ចំពោះមុខភ្លាមៗតាមថ្នាក់តាមជាន់ឥតបង្អង់ចាំកាលវេលា ។ ធម្មោ សុចិណ្ណោ សុខមាវហាតិ ធម៌ដែលសត្វបានរក្សាទុកត្រឹមត្រូវនឹងផ្ដល់សេចក្ដីសុខមកឲ្យវិញពុំខាន ។

អធិប្បាយថា: អំពើល្អហៅថាធម៌, អ្នកប្រព្រឹត្តត្រូវតាមធម៌ ឈ្មោះថាបានរក្សាធម៌ទុកដោយប្រពៃ នឹងត្រូវបានផលជាសុខ; អំពើអាក្រក់ហៅថាអធម៌ គឺមិនមែនធម៌; អ្នកមិនកាន់តាមធម៌ ឈ្មោះថាមិនរក្សាធម៌ បែរទៅប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដែលមិនមែនជាធម៌ នឹងត្រូវបានផលជាទុក្ខ ។

រួមព្រះធម៌ទាំង ៨៤០០០ ធម្មក្ខន្ធ ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់សំដែង ហៅថា ពុទ្ធសាសនា ។

អស់លោក-អ្នកជាសាធុជនទាំងឡាយ ដែលពេញចិត្តគាប់អធ្យាស្រ័យ ចង់បានប្រយោជន៍ សេចក្តីសុខចំរើនត្រឹមតែក្នុងលោកនេះក្តី ឬក៏ចង់ប្រាថ្នាដល់ទៅលោកខាងនាយទៀតផងក្តី គួរតែប្រឹងឆ្លៀតបង្អោនចិត្តចូលមកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាទុះកុំខាន ព្រោះព្រះពុទ្ធសាសនានេះ អ្នកប្រាជ្ញជាន់ខ្ពស់ក្នុងលោកឃើញពិតថាជាសាសនាមានអានុភាព អាចធ្វើលោកឲ្យស្ងប់, ទាំងញុំាងមនុស្សសត្វដែលទន់ទាបថោកថយឲ្យខ្ពង់ខ្ពស់ថ្លៃថ្នូរ, បើថ្លៃថ្នូរស្រាប់ ឲ្យរឹងរឹតតែវិសេសក្រៃលែងឡើងទៀត ។ សេចក្តីដែលពណ៌នាមកនេះ ត្រង់តាមគោលដើមនៃពុទ្ធបំណងពិត; ព្រោះព្រះអង្គដែលទ្រង់ប្រឹងព្យាយាមសំដែងច្បាប់ប្រាប់ពន្យល់ មិនគិតនឿយហត់ទាំងម៉្លេះ ដោយទ្រង់មានព្រះទ័យករុណា ចង់ស្រាយដោះពួកសត្វដែលជាប់ចំណងនៃសេចក្តីទុក្ខលំបាកមានជាតិ, ជរា, ព្យាធិ, មរណជាដើមឲ្យរួចចាកទុក្ខបានសេចក្តីសុខស្ងប់ស្ងាល់ប៉ុណ្ណោះ ។ សូមអស់លោក-អ្នកស្តាប់ៗហើយគំណត់ទុកក្នុងចិត្តចុះ ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ថា ពួកមនុស្សសត្វកើតមកពេញទាំងសាកលលោក សុទ្ធសឹងតែប្រាថ្នាសេចក្តីសុខខ្ពង់ខ្ពស់ថ្លៃថ្លាគ្រប់ៗរូប, ដែលបែរជាបានសេចក្តីគាប់ខុនទន់ទាប មិនសមដូចបំណងស្មើគ្នា

ទៅវិញនោះ បណ្ដាលមកពីហេតុច្រើនយ៉ាងណាស់, ខ្លះកើតឡើងដោយសេចក្ដីទន់ទាបក្រៃក្រលែងទៅស្រាប់មកពីកំណើតក៏មាន ព្រោះផលបុណ្យតិច, ខ្លះកើតមកបានប្រទះនឹងសេចក្ដីចំរើនសម្បូណ៌សម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ស្រាប់ពីកំណើត តែធ្វេសភ្លេចគិត ទម្រើសខ្លួនបណ្ដោយចិត្តឲ្យទៅប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទាស់ទំនង ពានទៅលើអំពើមិនមែនជាធម៌ បានសេចក្ដីថស់ខ្សោយធ្លាក់ខ្លួនជាអ្នកទន់ទាបអាប់ឱនខ្លួនទៅវិញក៏មាន; ខ្លះទប់ខ្លួនឲ្យនៅត្រឹមតែស្មើៗមិនទាបមិនខ្ពស់ក៏មាន តាមសមគួរផលអំពើដែលសត្វបានធ្វើរៀងខ្លួន; ដូចពុទ្ធភាសិតថា សត្តេ កម្មំ វិភជ្ជតិ កម្មគឺអំពើដែលសត្វធ្វើទុកមកពីជាតិមុន ឬជាតិនេះ, ជាមេចំណែកចែកឲ្យសត្វបានសុខបានទុក្ខផ្សេងៗគ្នា មិនមែនអ្វីផ្សេងក្រៅពីអំពើរបស់ខ្លួននោះចែកឲ្យឡើយ ។

ឯអំពើអាក្រក់មិនត្រូវតាមផ្លូវធម៌ នាំមនុស្សឲ្យវិនាសបានសេចក្ដីទុក្ខលំបាកទាំងលោកនេះនឹងលោកខាងមុខនោះផង ។

អបាយមុខ ហេតុនាំឲ្យវិនាសពាកសេចក្ដីចំរើន ៤ យ៉ាងគឺ:

១ - ឥត្ថិធុត្តៈ: អ្នកជាក់ចិត្តជក់នឹងមាតុគ្រាម មិនមានចិត្តសន្ដោសត្រឹមតែភរិយា - ស្វាមីរបស់ផងខ្លួន ។

២ - សុរាធុត្តៈ: អ្នកសេពគ្រឿងស្រវឹង

៣ - អក្ខធុត្តៈ: អ្នកលេងល្បែងភ្នាល់

៤- បាបមិត្តៈ អ្នកគប់រកមនុស្សអន្ធពាលអាក្រក់ជាមិត្ត ។

ហេតុទាំង ៤ នេះសុទ្ធសឹងតែជាអំពើអាក្រក់អាចនាំឲ្យប្រទេសជាតិ គោតសម្ប័ទចំណេះវិជ្ជាចរិយាស្រកស្រុតចុះថោកទាប, នាំឲ្យវិនាសថ្លស់ ធ្លាយខូចបង់ប្រយោជន៍សេចក្ដីសុខចំរើនរបស់មនុស្សគ្រប់សាកលលោក ជាក់ស្ដែងភ្លាមៗ; មិនបាច់ពោលថ្វីដល់ទៅលោកខាងមុខនោះឡើយ ។ មែនពិត, អំពើទាំងនេះ, បើសត្វប្រឹងប្រព្រឹត្តជាប់មិនលែង, លោក ពោលថា ទុកដូចជាយកគប់ភ្លើងយ៉ាងធំមកដុតកេលកំទេចបំផ្លាញគោត-សម្ប័ទ ចំណេះវិជ្ជា ចរិយា មារយាទ ជាតិកំណើតនិងសន្តិសុខដុំរុងរឿង របស់ខ្លួនឲ្យខ្ទេចក្រិនខូចលែងល្អតលាស់ដុះចំរើនឡើងទៀតរួច បេះតែ រេចរឹលចុះទៅជានិច្ច ឈ្មោះថាជាមនុស្សជ្ញញទុក្ខ ។

សាធុជនជាសប្បុរសគួរកុំប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនេះឲ្យសោះ, កាលបើ សាធុជនបានវៀរចាកអំពើទាំងនេះរួចស្រឡះហើយ ឈ្មោះថាបានប្រ-ព្រឹត្តធម៌រក្សាធម៌ទុកដោយប្រពៃ នឹងបានផលជាសុខច្រើនប្រការ; បើ ពោលដោយសង្ខេបវិញគឺៈ ១- សុខព្រោះមានចិត្តស្រះស្រូលស្មោះស្ម័ ទៅរកភរិយា-ស្វាមី ដោយមិនជាប់ចិត្តនឹងស្ត្រីបុរសឯទៀត; ២- សុខ ព្រោះមានសំដីបសាជាប្រក្រតី, មិននិយាយឡេះឡោះកកៃកកររករឿង ឈ្លោះមិនខូចបង់ប្រាក់កាសដោយហេតុមិនសេពសុរា; ៣- សុខព្រោះ បានធ្វើការងារចំរើន វៀរវិជ្ជាបេះដាំមិនភ័យនឹងអ្នករាជការចាប់ចងឃុំខាំង

លក់ត្នៃដោយហេតុមិនលេងល្បែងភ្នាល់; ៤- សុខព្រោះមានចិត្តស្លូតត្រង់ មិនចេះធ្វើអំពើអាក្រក់ដោយហេតុមិនសេពគប់រកជនពាល ។

ឯការគប់រកជនពាលអាក្រក់ នាំឲ្យចេះចំណេះអាក្រក់ ព្រោះមនុស្សពាលមិនដែលនាំឲ្យប្រព្រឹត្តល្អទេ មិនស្គាល់ហេតុនាំឲ្យបានសុខ ស្ដាប់ពាក្យត្រូវមិនសូវបាន, បើអ្នកដែលទៅសេពគប់ផងនោះ មិនចេះលេងស្រី នាំឲ្យចេះលេង, មិនចេះសេពសុរា នាំឲ្យចេះ, មិនចេះលេងល្បែងភ្នាល់ នាំឲ្យចេះលេង, រហូតដល់ទៅនាំឲ្យចេះដើរលេងយប់, បោកប្រាស់បំបាត់ប្រវ័ញ្ចគេ ធ្លាក់ដល់ចេះលួចប្លន់កាប់សម្លាប់គេក៏សឹងមាន; ត្រូវនឹងពុទ្ធភាសិតថា "អសេវនា ច ពាលានំ ការមិនគប់រកពួកជនពាល ចាត់ជាមង្គលដ៏ប្រសើរ" ។ អ្នកដែលបានវៀរចាកអំពើអាក្រក់ដូចពោលមកហើយនេះ ទុកដូចជាអ្នកបានបណ្ដុះប្រយោជន៍ដ៏ធំទូលាយចំពោះខ្លួនផង ទុកសម្រាប់ប្រទេសជាតិឲ្យបានចំរើនទៅទាំងអនាគតផង ។ សេចក្ដីសុខទុក្ខទាំងនេះកើតមកអំពីកម្មផ្ទាល់ខ្លួនពិតៗ ។ ការលះបង់អបាយមុខមានប្រយោជន៍ធំទូលាយក្រៃពេក ដែលពោលមកនេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។ អ្នកប្រាជ្ញជាន់ខ្ពស់ដែលមានឈ្មោះចុះទុកជាប់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងលោកតរៀងមកដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះក្ដី ដែលកំពុងមានសព្វថ្ងៃនេះក្ដី កាលបើលោកគិតប្រកបការណាមួយជា

ប្រយោជន៍ខ្លួនទឹងប្រទេសជាតិជាដើម សុទ្ធតែលោកលះអព្ទាយមុខតាំង ៤ នេះចោលចេញស្រឡះ ទើបធ្វើការនោះបានសម្រេចដូចបំណង ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះដែលហៅថាសាសនាបរិសុទ្ធនោះ គឺជាសាសនាអាចប្រោសលោកឲ្យលឿនទៅកាន់សេចក្តីចំរើន ទប់សត្វមិនឲ្យធ្លាក់ទៅកាន់ទីថោកទាបមាននរកជាដើម ឲ្យលោកបានសេចក្តីសុខស្ងប់ តាំងធ្វើឲ្យអ្នកជឿស្តាប់កាន់តាម បានប្រទះប្រយោជន៍សេចក្តីចំរើនដោយភោគ-សម្បទ បញ្ញាសម្បទ កេរ្តិ៍ឈ្មោះយសស័ក្តិតាមសមគួរ មិនមែនសំដែងប្រាប់ឲ្យមនុស្សសត្វដេកទម្រន់ចាំសំណាងពីព្រេងនាយតែម្យ៉ាងទេ ដូចពុទ្ធភាសិតមានដើមថា សុស្សូសំ លភតេ បញ្ញំ អ្នកមានប្រាជ្ញចេះចំណេះវិជ្ជាគ្រប់យ៉ាងបានមកពីប្រឹងរៀនស្តាប់ទន្ទេញ មិនធ្វេសប្រ-ហែសក្នុងការរៀនសូត្រ; ឧដ្ឋាតា វិន្ទតេ ធនំ អ្នកមានទ្រព្យធនគ្រប់គ្រាន់ មកពីរៀសរៃប្រឹងរកប្រឹងធ្វើមិនខ្ជិល ។ សេចក្តីដែលសំដែងមកប៉ុណ្ណោះតាមលំអានព្រះពុទ្ធសាសនា ជាសាសនាប្រាប់ផ្លូវប្រតិបត្តិយ៉ាងកណ្តាល មិនឲ្យសត្វកាន់ភ្លាំកធ្លាក់ទៅលើផ្លូវប្រតិបត្តិធ្វេង ដែលហៅថា អន្តាបដិបទា សេចក្តីប្រតិបត្តិដ៏លាមក ប្អូមខាងនោះឡើយ មានទំនងឲ្យពួកពុទ្ធបរិស័ទនាំគ្នាកាន់តាមសេចក្តីពេញចិត្តឥតបង្ខិតបង្ខំ ។ ព្រោះហេតុនោះ ទើបអធិប្បាយថាជាសាសនាស្អាងលោកឲ្យរុងរឿង ទប់សត្វមិនឲ្យធ្លាក់ទៅកាន់ទីទាប ។

សូមអស់លោក-អ្នកជាសប្បុរសទាំងឡាយ កំណត់ចាំទុក ហើយប្រតិបត្តិយកប្រយោជន៍ តាមគួរដល់អធ្យាស្រ័យចុះ ។ សំដែងមកដោយសង្ខេបតាមគួរដល់វេលា សន្មតថាចប់ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

សូមឲ្យជោគជ័យសិរីសុខគ្រប់ប្រការមានដល់អស់លោកអ្នកស្តាប់ទាំងឡាយ អស់កាលជានិច្ចតរៀងទៅ កុំបីឃ្លាតឡើយ! ។

ព្រះបាឡាត់ឃោសនាគ អាចារ្យសាលាបាលីជាន់ខ្ពស់ ។